

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

щѣли да си изядатъ прѣститѣ. Най-добре знаеялъ Дуньо риба-плакия да готви. И нали е трѣгналъ съ късметя си, това му се и случило най-напредъ да сготви. Отъ баба Николица научилъ да я готви така хубаво. Дѣдо Никола на именния си день канѣлъ всичкия еснафъ въ Търново, и баба Николица е трѣбвало да прави много тави съ всѣкаква риба. А и обичалъ си дѣдо Никола риба, та често бабата му готвила плакия.

Па като пипналъ оная ми ти риба Дуньо, че като наготвилъ една голѣма тава плакия на братята. Пъкъ нали е манастиръ, зейтинъ колкото щешъ! Като ѝ ливналъ една ока, станала плакия за чудо. И нали повече отъ месецъ братята били безъ готвачъ и не били сладко хапвали, като курдисали онова ми ти червено винце (а пъкъ вино се много сгада съ риба), че като му ударили едно ядене! А Дуньо ги гледалъ, и нѣщо радостно скачало подъ лъжичката му.

Щомъ дѣдо Софроний го похвалилъ, Дуньо не можалъ да си намѣри мѣсто и на часа намѣрилъ Пѣйчо да му каже, какво е рекълъ игуменътъ.

— Ами на мене, колко ли ще плати, дето ще му пася лудитѣ кози?

— Ехъ, Чичо Пѣй, на тебе, на мене—все едно. Каквото получимъ, ще го дѣлимъ. Нали се наредихме до Гергьовдень. Това стига. А тукъ

ядене ще се яде, че ушитѣ ни ще пукатъ. Манастирътъ богатъ, ще се окладемъ като шопари. Ти разглежда ли, каква стока има по двора? Само десетъ шопаря грухтятъ въ кочинитѣ задъ манастира, а отдѣлно има три свини съ малки прасенца. Пъкъ кокошки — не питай!

Козитѣ и другия добитѣлъ го знаешъ.

И останали двамата палавци въ Плаковския манастиръ Св. Илия.

Ала на беденъ човѣкъ колко му е късметя. Минало, що се минало, случила се на Дуня бела.

Еленскиятъ Тусунъ бей отивалъ за Търново и замръкналъ при Плаковския манастиръ. Като видѣлъ хубавия манастиръ, решилъ да пренощува въ него. Задумкали тежката кована порта сейменитѣ, които придружавали бея, наскочали калугеритѣ, излѣзълъ игуменътъ да посрещне гоститѣ.

Разположили се ония ми ти турчоля въ стаята на дѣда Софрония — искатъ ядене.

Изтичалъ дѣдо Софроний при Дуня и рекълъ:

— Дунчо, стѣгай се, моето момче, че тѣзи поразеници ядене искатъ. Ще изпоядатъ сума манастирска стока.

— Колко души сж? — попиталъ Дуньо.

— Еленскиятъ бей съ четири души сеймени.